

Arrest

nr. 134 922 van 11 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. KARABAYIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 september 2010 toe op Belgisch grondgebied, voorzien van een visum kort verblijf.

1.2. Verzoeker diende op 2 november 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verklaarde de in punt 1.2 vermelde aanvraag op 9 maart 2011 ontvankelijk.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 6 mei 2013 beslissingen waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard en waarbij bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 23 september 2013 legde verzoeker te Leopoldsburg een verklaring af van wettelijke samenwoning met mevrouw F. Ö.

1.6. Verzoeker diende op 23 september 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 maart 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 24 maart 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.09.2013 werd ingediend door:

Naam: D.(..)

Voornaam: M.(...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 tot3die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar on- onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende documenten voor;

- ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- bijvoegsel huurovereenkomst dd. 26.07.2013: dit document is te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging,

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40ter, 40bis, §2, 42, §1 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed".

Aldus houden de wettelijke bepalingen in dat de verwerende partij haar beslissing inhoudelijk of materieel deugdelijk dient te motiveren.

De materiële motiveringsbeginsel waaraan de verwerende partij is onderworpen, betekent dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn.

De naleving van het materiële motiveringsbeginsel in hoofde van de verwerende partij dient, naast de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en art. 62 van de

Vreemdelingenwet, eveneens onderzocht te worden in het kader van de toegepaste artikelen 40ter, 40bis, §2 en 42, §1 van de Vreemdelingenwet.

Zo bepaalt art. 40bis, §2, Vw. dat in het kader van een aanvraag van gezinshereniging de partners moeten bewijzen dat zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden en dat dit duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

"- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België, of een ander land te hebben samengewoond;

- OFWEL indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;"

Deze artikel stelt aldus een dubbele, doch alternatieve voorwaarde om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. Zo moeten de partners ofwel sinds één jaar voorafgaand aan de aanvraag ononderbroken samengewoond hebben, ofwel elkaar sinds ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, waarbij zij het bewijs leveren dat zij met elkaar regelmatig contacten onderhielden en dat zij in de twee voorafgaande jaren elkaar minstens drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer bedragen.

Het is deze tweede voorwaarde waaraan verzoeker zonder twijfel voldoet en waarop hij een beroep wenste te doen bij het indienen van zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgische partner. Doch om onbegrijpelijke redenen is de verwerende partij voorbijgegaan aan het bestaan van deze voorwaarde.

Overeenkomstig het bepaalde in art. 40bis, §2, Vw. is de kennis op zich al voldoende en verzoeker dient daarbij niet verder aan te tonen of zij effectief ook een relatie hadden met elkaar.

In casu kent verzoeker zijn partner (mevr. O.(...)) weldegelijk sinds meer dan twee jaar. Om dit te bewijzen werden er talrijke foto's toegevoegd bij de aanvraag. Op die foto's is te duidelijk te zien dat verzoeker en zijn Belgische partner met elkaar heel veel tijd hebben doorgebracht gespreid over een zeer lange tijd. De verwerende partij had dit feit alleen al uit de uiterlijke verschillen van de partners op de voorgelegde foto's kunnen afleiden. Het ongedateerd zijn van de foto's verandert er niets aan en kan er ook niet tot een andere beoordeling leiden.

De andere voorwaarden, met name dat verzoeker regelmatig contact had met zijn partner en dat deze ontmoeting minstens drie maal gebeurden met een minimum van 45 dagen, is ontegensprekelijk voldaan nu verzoeker kan aantonen dat hij sinds 29/05/2013 op hetzelfde adres met zijn partner samenwoont.

Derhalve had verzoeker door zijn voorgelegde foto's en zijn gegevens in het administratief dossier op voldoende wijze aangetoond dat zijn relatie met zijn partner een duurzame en stabiele karakter had zoals ook omschreven in art. 40bis, §2, Vw.

Bovendien is er geen enkel element in het administratief dossier dat deze kennis van meer dan twee jaar van de partners met elkaar tegenspreekt.

Het feit dat de foto's ongedateerd zijn, laat op zich evenwel niet toe om te besluiten dat verzoeker en zijn partner voorafgaand de aanvraag geen duurzame en stabiele relatie hadden. Voormeld feit heeft ook niet tot gevolg dat de verwerende partij de verschillende bewijsstukken die verzoeker heeft aangebracht om aan te tonen dat hij en zijn partner elkaar reeds sedert een aantal jaren kennen, dat zij elkaar in die

periode meer dan drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen meer dan vijfenveertig dagen duurden, buiten beschouwing kan laten.

De bedoeling van de verwerende partij is duidelijk gesteld om de erkenning van om het even welk verblijfsrecht aan verzoeker te weigeren.

Verder stelt art. 42, §1 Vw. dat "bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

In casu blijkt nergens uit dat verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker, in overeenstemming met voormeld wetsartikel, nog met andere elementen rekening heeft gehouden.

Verzoeker wijst er nog op dat verwerende partij evenals verzaakt heeft om in haar beoordeling van de voorgelegde stukken nog bijkomende inlichtingen te vragen hoewel zij toegeeft dat de ongedateerde foto's haar niet toelieten om het vervuld zijn van de voorwaarden na te gaan.

Het is in casu kennelijk onredelijk om op basis van de beschikbare feiten te stellen dat er elementen zijn waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker met zijn partner geen duurzame en stabiele relatie heeft onderhouden.

Omdat de verwerende partij oordeelt dat de voorgelegde foto's ongedateerd zijn en bijgevolg niet als afdoende bewijs aanvaard kunnen worden om het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie aan te tonen, en steunend op deze beoordeling de aanvraag van verzoeker weigert zonder een bijkomend onderzoek te voeren, is haar beslissing voorbarig en kennelijk onredelijk genomen.

De beslissing van de verwerende partij is aldus niet, minstens onvoldoende, gemotiveerd waardoor er een schending is van het materiële motiveringsbeginsel in samenhang gelezen met de toegepaste artikelen 40ter, 40bis, §2 en 42, §1 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is derhalve gegrond."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker de volgende documenten heeft voorgelegd: talrijke foto's (een 40-tal), een bewijs van inkomsten van zowel hemzelf als zijn partner, een bewijs van de huisvesting en een bewijs van de ziekteverzekering.

De verwerende partij achtte het, tegen de voorgeschreven regels in, voldoende om op basis van de voorgelegde stukken de aanvraag van verzoeker te weigeren zonder een bijkomstige analyse te doen.

Het is bovendien zo dat verwerende partij geen grondig onderzoek heeft verricht om de juiste feitelijke gegevens te achterhalen teneinde een correcte beoordeling te kunnen vormen over de aanvraag. Hierdoor kan er bezwaarlijk gesteld worden dat verwerende partij in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van verwerende partij is allesbehalve redelijk te noemen wanneer zij stelt dat de ongedateerde foto's het stabiele en duurzame karakter van de relatie van verzoeker en zijn partner niet aantoonst zonder hierover met zekerheid te kunnen beoordelen door o.a. een bijkomstig onderzoek te doen.

Verzoeker heeft, zoals van hem werd verzocht, alle relevante stukken bijgebracht en hierdoor zijn plicht voldaan. Verder werd er niets meer gevraagd aan hem. Indien de verwerende partij had gevraagd om bijkomstige documenten voor te leggen, zou verzoeker ongetwijfeld gevolg geven aan dit verzoek.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij met volstrekt onvolledige kennis van zaken heeft geoordeeld. Hierdoor schoot verwerende partij tekort in haar verplichting om een grondig onderzoek te voeren.

Voormelde miskenningen worden versterkt door het feit dat in het administratief dossier geen stukken te vinden zijn waaruit zou kunnen blijken dat verwerende partij bijkomende informatie gevraagd zou hebben.

Zulks wijst op een gebrekkige feitenvinding waarmee naast het redelijkheidsbeginsel, eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Het middel is derhalve gegrond."

2.2. Het eerste en het tweede middel worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. In zoverre verzoeker in zijn middel zowel de schending van de formele als van de materiële motiveringsplicht wenst aan te voeren, dient erop te worden gewezen dat dit niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoeker zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, hij in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslag. Voormeld vijfde lid van artikel 52, §4 van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.8. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 23 september 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner. Verzoeker legde bij die gelegenheid de verklaring van wettelijke samenwoning, een kopie van zijn paspoort, documenten van de mutualiteit, een huurovereenkomst met bijvoegsel, twee loonbrieven en ruim 30 foto's waarop in verschillende contexten een volwassen man, een volwassen vrouw en af en toe een kind zijn afgebeeld. Ter gelegenheid van de aanvraag werd verzoeker verzocht om *“binnen de drie maanden, dus ten laatste op 23.12.2013 (dag/maand/jaar) de volgende documenten over te leggen:*

- bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of in een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat ze elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronisch berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”. Verzoeker werd dus geïnformeerd over de bewijzen die krachtens artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, §2, 2°, a) van de vreemdelingenwet vereist zijn.

2.9. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker na 23 september 2013 nog bijkomende documenten heeft neergelegd, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris tot het besluit komt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

2.10. Verzoeker beweert in de eerste plaats dat zijn partnerrelatie wel degelijk een duurzaam en stabiel karakter vertoont. Volgens verzoeker is de voorwaarde dat de partners elkaar sedert ten minste twee jaar kennen, in zijn geval vervuld.

2.11. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn redenering dat het zou volstaan dat de partners elkaar gedurende minstens 2 jaar voorafgaand aan de aanvraag zouden kennen, zonder dat er van een effectieve relatie sprake zou moeten zijn. De partner, bedoeld in artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, is wel degelijk de persoon die door middel van een duurzame en stabiele partnerrelatie verbonden is met de Belgische referentiepersoon. Los van de vraag of verzoeker op afdoende wijze heeft gestaafd dat hij zijn partner reeds kende meer dan 2 jaar voor zijn aanvraag, kan het loutere 'kennen' van een Belgische onderdaan, nooit aanleiding geven tot een recht op verblijf op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker dient dus aannemelijk te maken dat hijzelf en zijn partner gedurende ten minste 2 jaar voorafgaand aan zijn aanvraag van een verblijfskaart op 23 september 2013 op regelmatige basis contacten onderhielden die wijzen op een stabiele en duurzame relatie.

2.12. In zijn middelen betwist verzoeker de pertinente vaststelling niet dat de neergelegde foto's niet gedateerd zijn. Verzoeker beweert echter dat het duurzaam karakter van zijn relatie wordt aangetoond omdat uit de uiterlijke verschillen van de partners op de foto's kan worden afgeleid dat zij *"met elkaar heel veel tijd hebben doorgebracht gespreid over een zeer lange tijd"*. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, dient de duur van de relatie aan de hand van concrete gegevens te worden aangetoond en kan niet van de gemachtigde van de staatssecretaris worden verwacht dat deze de duur uit een subjectieve interpretatie van de neergelegde foto's zou gaan reconstrueren. In elk geval heeft verzoeker geen enkel objectief element aangereikt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij voldoet aan de voorwaarde inzake het stabiel en duurzaam karakter van zijn relatie. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van de vaststelling dat *"niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden"* te besluiten dat deze geen deugdelijk bewijs vormen.

2.13. Daarnaast beweert verzoeker dat hij ontmoetingen heeft aangetoond van meer dan 45 dagen omdat hij sinds 29 mei 2013 met zijn partner zou samenwonen. De Raad stelt vast dat verzoeker eraan voorbijgaat dat deze ontmoetingen gedurende 45 dagen zich krachtens de wettelijke bepaling dienaangaande dienen uit te strekken over een periode van twee jaren die voorafgaan aan de aanvraag. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij beweert dat aan deze voorwaarde ontegensprekelijk voldaan is. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, is het *"bijvoegsel huurovereenkomst dd. 26.07.2013"*, waaruit de samenwoning van verzoeker en zijn partner blijkt *"te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen"*.

2.14. Verzoeker klaagt zich er tenslotte over dat geen rekening werd gehouden met het geheel van de elementen van het dossier, zoals voorgeschreven door artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker blijft echter in gebreke om concreet aan te duiden welke elementen die tot een andersluidende beslissing aanleiding hadden kunnen geven, door de gemachtigde van de staatssecretaris over het hoofd werden gezien. In dit verband oppert verzoeker meermaals dat de gemachtigde van de staatssecretaris naliet om bijkomende inlichtingen te vragen, dat geen bijkomende analyse werd verricht en dat het bestuur tekort zou zijn geschoten in zijn onderzoeksplicht. De Raad wijst er echter op dat de bewijslast met betrekking tot het duurzaam en stabiel karakter van de relatie op de vreemdeling rust. Uit de informatie die ter gelegenheid van de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) aan verzoeker werd verstrekt, blijkt dat hij perfect op de hoogte was van de aard van de bewijsstukken die van hem werden verlangd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er te dezen sprake is van een gebrekkige feitenvinding. Verzoeker beweert dat het de bedoeling is van de verwerende partij om hem om het even welk verblijfsrecht te weigeren, maar hij toont niet aan waaruit deze vooringenomen houding van de gemachtigde van de staatssecretaris zou blijken.

2.15. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 40ter, 40bis, §2 en 42, §1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

2.16. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing de belangen van verzoeker op ernstige wijze schaadt en dit met miskenning van de beginselen van het behoorlijk bestuur zoals hierboven uiteengezet.

Aangezien de bestreden beslissing in casu een voortgezet verblijf van verzoeker en zijn recht op gezinshereniging met zijn wettelijke partner weigert, is er degelijk sprake van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoeker in het kader van art. 8 EVRM. Zowel het privéleven en/of familie- en gezinsleven van verzoeker komt in het gedrang met de bestreden beslissing.

Binnen de grenzen van het door art. 8 EVRM gewaarborgde recht op privéleven, gezins- en familieleven, is een inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu zijn de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme gronden niet aanwezig, noch zijn deze aangetoond door verwerende partij. Derhalve is er sprake van ongerechtvaardigde inmenging in het privéleven, gezins- en familieleven van verzoeker.

De bedoeling van verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren met miskenning van de beginselen van behoorlijk bestuur. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing, meer bepaald het bevel om het grondgebied te verlaten, zou bovendien een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker het recht ontnomen wordt om samen met zijn echtgenote te verblijven. Dit zou een ernstige schending inhouden van art. 8 E.V.R.M. in hoofde van verzoeker.

Zolang verwerende partij dan ook haar bekommernis om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk niet kan aantonen, zal haar inmenging in het gezinsleven van verzoeker dan ook een onrechtmatige inmenging vormen.

Aldus werd reeds aangetoond dat de weigeringsbeslissing van verwerende partij strijdig is met het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Bijgevolg is er geen enkele wettelijk grond die de inmenging van verwerende partij in het gezinsleven van verzoeker rechtvaardigt, noch één van de legitieme doelen van art. 8 EVRM aanwezig die noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Het middel is derhalve gegrond.”

2.17. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden

beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn Belgische partner. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker samenwoont met zijn Belgische partner, waardoor een gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM in zijn hoofde kan worden aanvaard.

2.18. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is de bestreden beslissing een rechtstreeks gevolg van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) en gaat het in casu duidelijk om een eerste toelating en niet om de weigering van een voortgezet verblijf. In geval van een eerste toegang oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er dient enkel te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.19. Verzoeker beperkt zich tot de loutere bewering dat het bevel om het grondgebied te verlaten *“een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel”* teweeg zou brengen *“gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker het recht ontnomen wordt om samen met zijn echtgenote te verblijven”*. De Raad merkt op dat verzoeker niet gehuwd is met zijn partner zodat de stelling dat hem het recht wordt ontnomen om samen met zijn echtgenote te verblijven feitelijke grondslag mist. Verder weegt verzoekers loutere affirmatie dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou ontstaan niet op tegen de belangen van de Belgische overheid die erin bestaan door de wet voorziene specifieke voorwaarden op te leggen aan partners van Unieburgers en Belgen ter voorkoming van 'schijnsamenwonen'. De handhaving van de verblijfsreglementering is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde is (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Bovendien wijst de Raad erop dat het verzoeker vrijstaat een nieuwe aanvraag in te dienen, eenmaal hij aan de door de wet gestelde voorwaarden voldoet. De bevelscomponent van de bestreden beslissing vormt geenszins een onredelijke beperking van het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven.

2.20. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN